

de ere aldrig komne til Syne siden. Det ærede Medlem fra Ringkøbings Nik, givet til Folketinget, er stadig uindfriet.

Altsaa Grundlaget, paa hvilket Auditøren blev indført som en foreløbig Institution, var urigtigt. Men derfor behøvede Forholdet ikke at være anderledes, end at det var det rette og maaske det eneste rette at indføre en saadan Auditør. Han var saa fra 1906 til nu — med en Forhøjelse i 1908 — det, man i offentlige Kontorer, som lægge Statsbudgetter, kalder „S. f. A.“, o: Som forrige Aar. Og maa jeg til den nedsatte Sparekommission i Forbigaaende sige, at jeg vil paa Forhaand udtrykke min uskrømtede Beundring for denne Kommission, dersom det lykkes den at komme bag om „S. f. A.“: Som forrige Aar. Det vil være med blid Vemod, de, som lægge Statsbudgetter, ville komme til at mindes „S. f. A.“, hvis det virkelig bliver saaledes i Fremtiden, at Bevillinger, der en Gang ere givne, gaa nedad. Jeg har selv i 4 Aar svælgget i „S. f. A.“, og jeg kan sige, at Styrken af ens Glæde, naar man ikke behøver at skulle motivere „Som forrige Aar“, kun kan lignedes ved Styrken af ens Overbevisning om, at Bevillinger, der en Gang vare givne at administrere med, aldrig kunne gaa nedad.

Altsaa „S. f. A.“: Som forrige Aar, var den foreløbige Auditør indtil nu, og nu skal han gaa over som fast Institution, uskyldig, som Fortsættelse, og som Lovfæstelse. Udover noget Statistik faa vi saa at vide som Motivering, at „det er Ministeriets Formening“ — og det er naturligvis en meget behagelig Formening for Ministeriet — „at den bestaaende Ordning har virket overordentlig heldigt“, „og“, tilføjes der, „man har Grund til at tro, at den ogsaa har skabt Tilfredshed blandt Statsbanernes Personale“. Maa jeg spørge den højtærede Trafikminister, hvorfra han har den Tro? Det kan være, det er fra nogle Henvendelser i Trafikministeriet af tilfredse Mennesker, men fra Personalet har han ikke erfaret noget desangaaende, og det endskønt der den 4. Maj dette Aar er kommet en Bekendtgørelse, udgaaet fra Trafikministeriet, om, til hvem man skal henvende sig, naar man ønsker at lære Personalets Stilling at kende. Man skal henvende sig til dets Hovedorganisationer. Ja, der staar endog i Bekendtgørelsens § 2, naar man skal spørge. Der staar, at man skal spørge, hver Gang der forberedes Lovændringer vedrørende Personalets Rettigheder eller Pligter.

Nu kan den højtærede Trafikminister, hvis han bliver tilstrækkelig suffleret fra Jernbanevæsenet, sige, at det at ansætte en Auditør ved Statsbanerne er ikke nogen Forandring i Personalets Rettigheder og Pligter, og det er med den Formalisme, som udmærker Administrationsjurister, formelt rigtigt. Men saa har man heller ikke Lov til i Lovforslagets Motivering at paa kalde Personalet, naar man ikke har spurgt det, og naar det ikke under nogen Form, siden Auditøren er kommen, har haft Lejlighed til, ud over Udtalelser i dets Fagpresse, som ikke er noget officielt Organ overfor Ministeren, at udtale sig om Auditøren og navnlig ikke om Retsordningen. Jeg ved godt, at der er en Misstemning i det skjulte, ganske særlig i Statsbanernes Administration, overfor den omtalte Bekendtgørelse. Jeg har overfor den højtærede Indenrigsminister og den højtærede Finansminister haft Lejlighed til i de sidste 14 Dage at vise, at jeg vidste om denne Misstemning i det skjulte, og ogsaa at tale om den ganske uforbeholdent, sige min Mening om, hvorledes den holdes i det skjulte. Det ved jeg altsaa meget vel, men Bekendtgørelsen eksisterer og skal efterleves.

Nu ved jeg ogsaa meget godt, hvad Statsbaneadministrationen vil svare den højtærede Trafikminister, naar det meddeles den, at Folketingsmanden for Københavns 2den Valgkreds har forlangt, at denne Sag skulde gaa til Organisationerne, og at de derfra indhentede Oplysninger skulde forelægges for det Udvalg, som jeg nok med den højtærede Formands Tilladelse maa sige, jeg haaber vil blive nedsat, naar jeg paa dette Tidspunkt ikke foreslaar noget i saa Henseende. Den højtærede Trafikminister vil faa det Svar: Vi have allerede i April Maaned gjort opmærksom paa, at Jernbaneforeningen og Jernbaneforbundet ikke fyldestgøre de Betingelser, som findes i Bekendtgørelsen, hvor de for Resten ere nævnte netop som Bærere af Forhandlingsretten indenfor Jernbanevæsenet, idet der er nogle Læger, som ere Medlemmer af Jernbaneforeningen, og saa er der det med nogle Værkstedsarbejdere o: s. v. Jeg vil haabe, at den højtærede Trafikminister vil tage en forsvarlig Kost og feje til Side alt dette Formalitetskram og sige til Generaldirektionen: Mine Herrer! Denne Bekendtgørelse, som eksisterer og skal efterleves, skal efterleves saa betids, at Organisationerne kunne faa Lejlighed til for det Udvalg, som eventuelt bliver nedsat i Anledning af Lovfor-